

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5165/2023
28.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Бранка Станића, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Тофиловић, адвокат у ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Владимир Драгићевић, адвокат у ..., ради раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2757/22 од 23.11.2022. године, у седници одржаној 28.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2757/22 од 23.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2757/22 од 23.11.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници, Судска јединица у Љубовији П 2059/21 од 06.09.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се раскине уговор о доживотном издржавању закључен пред Основним судом у Лозници 10.02.2011. године под Ш Р 107/2011 између сада пок. ВВ, бившег из ... као примаоца издржавања и тужене као даваоца издржавања, што је тужена дужна признати и дозволити да се на основу ове пресуде изврши брисање промене уписа у СКН Љубовија, спроведен на основу наведеног уговора о доживотном издржавању. Ставом другим изреке, констатовано је да решење Основног суда у Лозници П 1654/17 од 26.12.2017. године, којим је усвојена привремена мера остаје на снази до правноснажног окончања овог парничног поступка. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 217.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, док је одбијен захтев тужиоца преко досуђеног до траженог износа од 241.000,00 динара са законском затезном каматом од 06.09.2022. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене којим је тражила да се тужилац обавезе да јој накнади трошкове поступка од 229.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2757/22 од 23.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију тужене, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20 и 10/23 - други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. О захтеву тужиоца за раскид уговора о доживотном издржавању судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари. Имајући у виду наведено, као и да се у конкретном случају ради о парници ради раскида уговора, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из наведеног разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 2. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради раскида уговора о доживотном издржавању поднета је 13.10.2015. године. У тужби је означена вредност предмета спора на 50.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић